

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

maade, man benytter ved Lovens Administration.

Det ærede Medlem Hr. Fibiger spurgte mig, idet han gav Tilslutning til Udvidelse af Fristen i § 2, om denne Bestemmelse ikke kunde faa tilbagevirkende Kraft til Forelæggelsesdagen. Jeg er villig til at overveje dette Spørgsmaal og forhandle om det i det Udvalg, som formodentlig bliver nedsat til Behandling af Sagen.

Det ærede Medlem antydede dernæst, at man ud over at nedsætte Ejendoms-skatteerne skulde skabe større Rentabilitet i Smørproduktionen, og han foreslog, at man skulde blande Smør i Margarinen. — Det er paa Linie med de Konservatives tidligere Forslag, i hvilket man for et Par Aar siden foreslog, at vi skulde paalægge Margarinen en meget betydelig Afgift, som skulde gaa til Smørproduktionen. Der blev dengang foretaget Udregninger af, hvorledes dette vilde virke, og man kom til det Resultat, at det vilde betyde, at en fattig Landarbejderfamilie vilde komme til at betale en ekstra Skat paa 150 Kr., som man saa bagefter skulde aflevere til Godegjørerne og de større Bønder, fordi det skulde betales ud efter den Mælk, de producerer, og det vil blive faa Kroner af de 150 til Husmændene, men det store Beløb til de større Landmænd.

Jeg tror, det er en meget daarlig Ordning, jeg tror ikke, det vil være muligt for et Land som Danmark, der er saa fødevarerproducerende, at tvinge den fattigste Del af Befolkningen med de Indtægter, den har, til at spise Smør. Smørproducenterne vil ikke faa Fordel af en saadan Lovgivning, man vil ikke faa et øget Smørforbrug af Betydning. Det samme gælder Iblanding af Smør i Margarinen, det vil ogsaa betyde, at man lægger Byrden over paa den fattigste Del af Befolkningen, da det er den, der spiser Margarine, og ikke den velhavende Del. Endelig maa jeg sige, at det ærede Medlem sikkert meget vel ved, at man inden for Mejeribrugene er overordentlig betænkelig ved at gaa ind paa en saadan Ordning, og jeg vil i alt Fald foreløbig stille mig meget afventende over for et saadant Forslag. Jeg tror ikke, man løser Landbrugets Vanskeligheder paa den Maade.

Det ærede Medlem Hr. J. S. Foget kom med saa mange urigtige Paastande og Beskyldninger, at det vilde tage en Times Tid, hvis man skulde imødegaa dem alle sammen. Hvis det var det ærede Medlem Hr. Clausager, som skulde svare paa de Paastande,

som blev fremsat, er jeg overbevist om, at han vilde bruge det Udtryk, han engang brugte — men som jeg vel skal tage mig i Agt for at gøre til mit —, at det er en „lodret Løgn“, naar det ærede Medlem udtalte, at Regeringen havde erkendt, at den trykker Landbruget ned. Selv om jeg ikke vil bruge det Udtryk, vil jeg imidlertid have vanskeligt ved at protestere imod det ærede Medlem Hr. Clausagers Betegnelse.

Naar det ærede Medlem Hr. J. S. Foget udtalte, at det er Det frie Folkepartis Lovforslag, Diskussionen drejer sig om — idet deres Lovforslag var et Ændringsforslag til den nuværende Saneringslov, medens Regeringens Lovforslag skulde være Underændringsforslag til Det frie Folkepartis —, vil jeg sige til det ærede Medlem: Pas nu paa ikke at faa fuldkommen Storhedsvanvid. Det er alligevel saadan, at Lovgivningen i Rigsdagen har gaaet sin Gang, før det ærede Medlem og hans Parti er opstaaet, og jeg kan betro det ærede Medlem, at det Lovforslag, der her er fremsat, vilde være kommet, uanset om vi havde haft det ærede Medlem og hans Parti i Rigsdagen. Men jeg ved godt, at det gør ikke Indtryk paa det ærede Medlem, han har sin Opfattelse, og det er, som jeg sagde i Gaar, den, som han Gang paa Gang har fremsat, at enten gør Regeringen det onde, eller skulde de slumpe til ikke at gøre det, har de alligevel en ond Hensigt. Over for en saadan Opfattelse af andre politiske Partiers Stilling er det umuligt at optage en Diskussion.

Angaaende det ærede Medlems Lovforslag vil jeg trods de urimelige Paastande, der er fremsat, alligevel sige saa meget, at de Punkter, hvor det, som det ærede Medlem siger, falder sammen med de Ændringer, jeg har foreslaaet i Saneringsloven, behøver jeg ikke at omtale, og de andre Punkter i Lovforslaget maa jeg meget bestemt advare imod. Jeg kan ikke se, at det paa nogen Maade gaar an at indføre Handelsværdien som Grundlag i Stedet for Ejendomsskyldværdien og Besætningsværdien. Det vil blive alt for tilfældigt. Naar man tænker sig, at de mangfoldige Amtsudvalg skal bedømme Handelsværdien inden for deres eget Amt, og samtidig tænker paa, at der er saa mange Udvalg, der skal bedømme den hver i sit Amt, er det umuligt, at Bedømmelsen vil blive nogenlunde retfærdig og rimelig. Det skal der en Tyrketrot til for at mene, at det gaar an.

Det er heller ikke rigtigt, naar det ærede Medlem paastaar, at den Dispensa-